

Tháng năm, châu chấu hát khắp đồi. Những bông hoa dại ù mình như muốn chờ nở bung cùng mùa phượng mới. Em quay cuồng, em đau đớn, em thấp nển đưa tiễn cuộc tình đầu. Sân ga mới toanh, em đón chuyến tàu đầu tiên anh ngang qua thời thiếu nữ. Rồi lặng lẽ, tàu đi mãi mãi chẳng quay về. Còn em? Nước mắt khô hốc cuộn tròn trong trái tim chai sạn vì mong đợi. Mùa hạ rồi. Chia tay anh. Anh Khắc Hạ. Hai cây nến trắng. Cho em và cho anh. Đám tang cuộc tình chỉ có mình em và giun dế hát. Lửa hạ nhu nhú ở góc trời, chưa bật ra để đốt cháy tim em. Ve con đã bắt đầu thử giọng.

Hai cây nến quăng lên một vệt sáng. Em nhớ ngày ta quen nhau....

Chào anh – gia sư của em. Những bài toán dỗi hờn không bao giờ em giải nổi. Còn anh, nghiêm nghị, lạnh lùng. Thế mà có ai biết đâu, lòng anh nổi từng đợt sóng, lòng anh rạo rực như cánh phượng đầu mùa anh hái tặng em. Con bướm phượng còn nguyên sơ trong trang vở - nơi bài em đang học đang dở: Định luật Newton. Em nhớ khi anh dạy đến đây, anh cười: “... Còn tình yêu không có định luật”. Con bé mười bảy tuổi ngô nghê – em chỉ biết nhoẻn miệng cười. Kỷ niệm vụt ngang qua nỗi nhớ, dằng dằng, mênh mênh. Mười bảy tuổi, mẹ ơi, khi chiều anh dạy con, vô tình lật vở, ngón tay anh chạm phải bàn tay con rất nhẹ, rất mơ, con đỏ rần mặt, đỏ cả cánh tay. Anh vội vàng xin lỗi. Có sao không hở mẹ? Mười bảy tuổi, vàng trắng cổ tích của em chứa hình dáng một người đứng, là anh.

Hai cây nến quăng lên một vệt sáng. Em nhớ ngày ta yêu nhau.

Chào anh - người đầu tiên chấp cánh bay vào tim em. Em nhớ, ngày đó, em đứng ở “bậc cửa tình yêu”, e thẹn cúi đầu chào anh. Anh dắt tay em vào vùng Đất Mơ – anh đặt tên cho miền đất tình yêu như vậy. Đó là một ngày tháng năm ve ve khăn cổ hát bài tình ca. Phượng lách tách những chùm nụ để nhô ra một màu đỏ nguyên sơ và nồng nàn. Ngọn đồi đầy cỏ hoa lau trắng và tách cả phê đắng ẩm. Em vừa bờ ngỡ, vừa vui sướng, vừa lạ lùng, vừa tin yêu... Tất cả những cảm xúc đó làm em chớp lên một nụ cười thay tiếng lòng mình. Em cứ sầm soi tấm thiệp bé xíu bằng bàn tay. Trong đó, đỏ rực, kêu sa một đoá hồng nhung với những lời yêu thương anh dành cho em. Thời gian... thời gian trôi qua... Bao nhiêu niềm nhớ, nỗi buồn, bao nhiêu giận hờn, năn nỉ, nước mắt, nụ cười... đông đầy, sóng sánh tràn vào vùng kỷ niệm, len vào vùng ký ức. Những cơn mơ chấp chới, hoài vọng, u mê, những cơn mơ em không thể nào phai phai hình dáng anh đã đầy trong tâm khảm.

Hai cây nến quăng lên một vệt sáng. Nước mắt em tràn khi nhớ ngày chia tay.

Chào anh. Chào tạm biệt. Anh rũ bỏ hành trang là những kỷ niệm ngọt ngào để ra đi. Để lại mình em với nỗi đau trần thế và sự ngạc nhiên tột đỉnh. Đêm chia tay ấy trời đầy sao. Và hoa phượng. Hoa phượng rơi tan tác lối về, rơi vào tóc em, cổ em. Anh nhẹ nhàng nhặt ra như vớt từng kỷ niệm. Kỷ niệm lẳng lơng lốc ở vỉa hè, rồi cuộn tròn với hoa cúc nở về khuya, bên vệ đường. Em nhìn, em khóc, em nín, em nghe lặng người, em nghe nặng nhịp thở, như có ai bóp chặt tim mình. Em không đi nổi nữa. Vô tình, ta dừng lại dưới một góc phượng, ve lỗi nhịp bằng hoàng, hoa trên cành thức giấc, gọi nhau lao xao. Trên đầu, trăng suông sáng vàng vạc, em thôn thức: em vĩnh viễn mất anh. Cô gái ấy. Vâng! Cô gái ấy của anh, bờ vai thon thả, tóc mềm, bờ eo tròn nhỏ xíu. “Cô ấy chẳng yêu phượng vĩ đâu em!” Em về, khóc ướt gò má trong cơn đau đầy mê hoặc.

Hai ngọn nến quăng lên một vệt sáng và phụt tắt. Chỉ còn tro lại đêm đen. Tro lại tháng năm với triu triu nỗi buồn. Ngày mai, phượng bật ra màu đỏ như máu túa ra từ trái tim non. Sắc phượng vẫn rực lên, nguyên vẹn một màu nhưng lòng người đã là màu phượng nhạt nhòa của tháng tư hiện tại. Xin anh cứ hãy dong ruổi đường đời, khi nào thật buồn hoặc chôn chân, hãy nhớ có một người vẫn dõi bước anh đi, nỗi nhớ ấy mong manh như sợi chỉ hồng vắt ngang trời chiều đầy sắc phượng!